

Charme-offensief.

Tekst: Elian Hattinga van 't Sant

Ik heb me de afgelopen twee jaar heel vaak schuldig gevoeld tegenover Lotje omdat ik Saartje erbij had genomen. Ik wist namelijk van te voren bijna zeker dat ik alleen mezelf daar een plezier mee deed en Lotje niet. Lotje is een mensenhond en houdt absoluut niet van andere honden. Ze ziet alleen mij staan en wil alleen met mij spelen of met Bram. Ze is na Jenna's dood in 2012 vier jaar alleen geweest. We waren altijd samen en we deden ook alles samen. Ze lag altijd op mijn voeten. Ze ging overal mee naar toe. Alle leuke spelletjes en trainingen waren op haar plezier afgestemd. Altijd waren haar ogen op me gevestigd als we op een proef zaten te wachten. Ogen waarin je kunt verdrinken zo mooi. Ogen die zeiden: 'Gaan we al? Wij samen?' ... En toen kwam Saartje.

Ik maakte mezelf wijs dat het wel los zou lopen, maar dat deed het natuurlijk niet. Saartje is Lotjes nichtje, maar ze zijn totaal verschillend. Ze zijn alle twee lief, afhankelijk en gevoelig. Maar Saartje is een honden hond, die liefst de hele dag met andere honden speelt. Ze wil alle speeltjes altijd delen, met mensen, met honden, met iedereen. Ze duwt de speeltjes in ieders gezicht: alsjeblieft, hier heb je het. Wil je samen spelen? Lotje wil niets delen. Haar favoriete spelletje met mij is: zie je wat ik een mooi speeltje heb? Wil je dat hebben? Nou, maar dat krijg je niet, hoor. Dat is lekker van mij. Zie je het? Zacht kwispelend draait ze dan om me heen, gauw haar kop afwendend als ik mijn hand uitsteek. Het is haar favoriete spelletje. Met mij. Met andere honden heeft ze in haar ruim negen jaar haast nooit gespeeld.

Lotje reageerde aanvankelijk op Saartjes beleefde, voorzichtige toenaderingspogingen alleen maar chagrijnig. Saartje leerde al op dag één dat ze beter met een grote boog om haar heen kon lopen. Toen Lotje ontdekte dat Saartje een blijvertje was, werd ze depressief. Ze trok zich terug. Ze lag niet meer aan mijn voeten, maar aan het andere eind van de kamer. Ze wilde niet meer spelen met me. Ze kwam niet meer bij me als ik haar riep om te knuffelen. Ik was mijn hond kwijt. Ik had zó het gevoel dat ik haar had verraden. En ik miste haar. Ze was er wel, maar toch was ze er niet. Ik vond het vreselijk.

Maar mijn lieve, vrolijke, altijd optimistische Saartje, die niets begrijpt van de vijandigheid en onaardigheid in deze wereld, liet zich niet zomaar afpoeieren. Ze begon een charme-offensief. Als Lotje ergens rustig lag te doezelen, kroop ze voorzichtig dichterbij, stak haar snuitje heel voorzichtig naar voren en gaf met toegeknepen oogjes heel zacht een likje over Lotjes snoet. Lotje vond het goed. Het was voor Saartje het teken dat deze tactiek werkte. Voorzichtig werden er in de maanden daarop steeds meer stukjes van Lotje snoet gelikt. En steeds grondiger. Er werd op den duur zelfs flink gepoetst. Ogen werden gewassen, neus, bovenkant van Lotjes kop. Haren werden voorzichtig omhooggetrokken en getoupeerd in wat uitmondde in een punkkapsel. Lotje liet het zich aanleunen. Ze ging er zelfs voor liggen en liet zich verzorgen. Ze ging het zelfs lekker vinden. Vooral toen Saartje weer wat minder voortvarend te werk ging en haar haren alleen nog maar gladstreek. Na verloop van tijd ging ze er speciaal voor op haar rug liggen en maaide met een poot om meer van hetzelfde als Saartje stopte. Ze ging er bij zuchten van genot. Net zoals ze bij ons doet als we haar aaien.

Hun relatie verbeterde hierdoor zienderogen. Lotje gedoogde Saartje niet alleen, ze kregen een hechte relatie. Laatst merkte ik zelfs dat ze elkaar missen als ze niet samenzijn. Saartje meer dan Lotje, maar het is wederzijds. Toch kwam en komt het zelden tot echt spelen; iets wat Saartjes voornaamste drijfveer was. Dat vond Saartje eerst wel eens frustrerend. Maar inmiddels heeft ze zich er bij neergelegd en zijn ze allebei tevreden met deze omgangsregeling.

Omdat Saartje zo'n enorme behoefte heeft om te spelen, gaat ze vaak een dagje of weekend naar haar achternichte Loeke. Saartje en Loeke zijn twee handen op een buik. Ze hebben een vriendschap zoals je niet vaak ziet. Ze spelen de halve dag en zijn voortdurend in elkaars buurt. Lotje krijgt dan ondertussen thuis haar eigen VIP behandeling met veel quality time. We knuffelen en doen haar favoriete spelletjes. Als vanouds. Ze geniet daar enorm van en ik ook. Maar als Saartje terugkomt is ze ook weer tevreden. Ze trekt zich niet meer terug en is niet meer depressief. Ze komt weer met haar speeltje aan. Beide honden liggen vaak naast elkaar vlak bij mij te slapen. We zijn - eindelijk - weer allemaal gelukkig.

